

Dotyczy to w szczególności wszystkich planów lub projektów niepodlegających pozwoleniu środowiskowemu w Regionie Walonii.

(¹) Dz.U. L 206, s. 7

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-539/09)

(2010/C 51/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Caeiros i B. Conte, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 248 ust. 1–3 WE, art. 140 ust. 2 i art. 142 ust. 1 rozporządzenia nr 1605/2002 oraz art. 10 WE, odmawiając zezwolenia Trybunałowi Obrachunkowemu na przeprowadzenie w Niemczech kontroli w zakresie uregulowanej w rozporządzeniu nr 1798/2003 i właściwych przepisach wykonawczych współpracy administracyjnej państw członkowskich w dziedzinie podatku od wartości dodanej;

— obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest odmowa udzielenia przez władze niemieckie zezwolenia Trybunałowi Obrachunkowemu na przeprowadzenie w Niemczech kontroli w zakresie uregulowanej w rozporządzeniu nr 1798/2003 i właściwych przepisach wykonawczych współpracy organów administracyjnej państw członkowskich w dziedzinie podatku od wartości dodanej.

Zdaniem Komisji Republika Federalna Niemiec uchybiła w ten sposób swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 248 WE względnie z rozporządzenia nr 1605/2002, a ponadto obowiązkowi lojalności zgodnie z art. 10 WE.

Kompetencje kontrolne Trybunału Obrachunkowego podlegają szerokiej wykładni: Trybunał Obrachunkowy ma za zadanie kontrolowanie finansów UE i proponować udoskonalenia. Do tego potrzebuje on prawo do podejmowania szeroko zakrojonych audytów i kontroli odnośnie do wszystkich dziedzin i podmiotów dotyczących dochodów i wydatków UE. Kontrole takie mogą być prowadzone również w państwach członkowskich, które zgodnie z art. 248 ust. 3 WE, art. 140 ust. 2 i

art. 142 ust. 1 rozporządzenia nr 1605/2002, jak również zgodnie z obowiązkiem lojalności określonym w art. 10 WE, są zobowiązane udzielić Trybunałowi Obrachunkowemu w jego działaniach szerokiego wsparcia. Obejmuje to również obowiązek dopuszczenia wszystkich tych kontroli prowadzonych przez Trybunał Obrachunkowy, które służyłyby do oceny poboru i wykorzystania środków finansowych UE.

Tego właśnie władze niemieckie odmówiły w niniejszym przypadku Trybunałowi Obrachunkowemu.

Rozporządzenie nr 1798/2003 dotyczy legalności i prawidłowości dochodów Wspólnoty. Rozporządzenie to jest oczkiem w sieci różnych środków, które mają zapewnić, by państwa członkowskie dysponowały prawidłowym dochodem z tytułu podatku od wartości dodanej, a tym samym by Wspólnota dysponowała przysługującymi jej środkami własnymi w możliwie najlepszych warunkach, poprzez zwalczanie oszustw i zapobieganie im. Z tej perspektywy Komisja uważa za niezbędne, by Trybunał Obrachunkowy mógł kontrolować wykonanie i stosowanie rozporządzenia nr 1798/2003, aby w ten sposób kontrolować legalność i prawidłowość dochodów z tytułu podatku od wartości dodanej. Oznacza to, że może on sprawdzać, czy państwa członkowskie wprowadziły skuteczny system współpracy administracyjnej i czy w praktyce realizują go w sposób zadowalający czy też potrzebne są udoskonalenia.

Praktyczne wdrożenie współpracy administracyjnej przewidzianej w rozporządzeniu nr 1798/2003 ma wpływ na środki własne z tytułu podatku od wartości dodanej, które państwa członkowskie obowiązane są odprowadzać. Sprawna współpraca w tej dziedzinie zapobiega malwersacjom i unikaniu podatku od wartości dodanej i prowadzi tym samym automatycznie do wzrostu dochodów z tytułu podatku od wartości dodanej a poprzez to do wyższych środków własnych Wspólnoty z tytułu podatku od wartości dodanej. Jeżeli natomiast któreś z państw członkowskich nie prowadzi prawidłowej współpracy, wtedy narusza ono nie tylko swoje obowiązki wynikające z rozporządzenia nr 1798/2003, lecz również wynikający z dyrektywy VAT obowiązek przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, które zapewnią pobór w pełnej wysokości podatku od wartości dodanej należnego na jego terytorium.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten w dniu 21 grudnia 2009 r. — Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-540/09)

(2010/C 51/40)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Regeringsrätten.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp.

Strona pozwana: Skatteverket.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 13 część B szóstej dyrektywy VAT⁽¹⁾ (art. 135 ust. 1 dyrektywy Rady w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej) należy interpretować interpretując ten sposób, że przewidziane w nim zwolnienia podatkowe obejmują również usługi polegające na udzielaniu przez instytucję kredytową, za wynagrodzeniem, gwarancji spółce zamierzającej wyemitować akcje, na podstawie której instytucja kredytowa zobowiązuje się do nabycia wszystkich akcji nieobjętych w przewidzianym okresie (underwriting)?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 6 października 2009 r. w sprawie T-21/06, Niemcy przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 grudnia 2009 r. przez Republikę Federalną Niemiec

(Sprawa C-544/09 P)

(2010/C 51/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma, J. Möller i B. Klein, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 października 2009 w sprawie T-21/06 Niemcy przeciwko Komisji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005)3903 z dnia 9 listopada 2005 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Republikę Federalną Niemiec na rzecz wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej (DVB-T) w Berlinie-Brandenburgii, oraz
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione przeciwko wydanemu przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wyrokowi, w którym Sąd ten oddalił jako bezzasadną wniesioną przez Republikę Federalną Niemiec skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 listopada 2005 r., wydanej w ramach postępowania w sprawie pomocy państwa C25/2004 dotyczącego wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej w Berlinie-Brandenburgii. W decyzji tej Komisja uznała, że ten środek pomocowy nie jest zgodny ze wspólnym rynkiem (art. 107 ust. 3 lit. c) traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, TFUE).

Republika Federalna Niemiec podnosi pięć zarzutów na poparcie twierdzenia, zgodnie z którym Sąd nie uznał, iż Komisja dopuściła się nadużycia władzy i w związku z tym błędnie oddalił skargę.

Po pierwsze, Sąd błędnie zanegował wywieranie przez sporny środek efektu zachęty, ponieważ wziął on pod uwagę jedynie bardzo ograniczony okres przejścia z naziemnego nadawania analogowego na DVB-T, zamiast uwzględnić koszty ponoszone przez nadawców uprzywilejowanych przez sporny środek jako całość. Sporny środek potraktowany całościowo obejmuje, obok przejścia na DVB-T, także obowiązek utrzymywania przez pięć lat oferty programowej na DVB-T. Należało zatem uwzględnić także koszty, jakie pociąga za sobą wywiązanie się z tego obowiązku nadawania przez okres pięciu lat.

Po drugie, Sąd błędnie rozszerzył zakres stosowania kryteriów oceny przez Komisję na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE ze względu na to, że przyjął, iż Komisja może zaprzeczyć temu, iż dany środek pomocowy jest odpowiedni z tej tylko przyczyny, że zamierzony przezeń cel może także rzekomo zostać osiągnięty przez stanowiące alternatywę dlań środki regulacyjne. Porównanie ze środkami stanowiącymi alternatywę nie stanowi bowiem, zgodnie z celem przepisów TFUE dotyczących kontroli pomocy, części postępowania wyjaśniającego, jakie Komisja jest uprawniona przeprowadzić. W tym kontekście rząd Republiki Federalnej Niemiec zarzuca również Sądowi przeniesienie na to państwo członkowskie ciężaru dowodu tego, że zaproponowane przez Komisję środki stanowiące alternatywę okazałyby się bezskuteczne. Jest to sprzeczne z zasadą pewności prawa, ogólnymi zasadami rozkładu ciężaru dowodowego oraz celem sprawowanej kontroli pomocy państwa.

Po trzecie, w swej przeprowadzonej na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE analizie Sąd nie wziął pod uwagę znaczenia praw podstawowych Unii Europejskiej, które, jako integralna część prawa pierwotnego, wiążą wszystkie organy Unii w czasie wszystkich ich działań. Jeśli samo powołanie się na ewentualne stanowiące alternatywę środki regulacyjne wystarczy, aby odmówić zatwierdzenia pomocy, sprowadza się to do nieuwzględnienia faktu, że takie środki regulacyjne naruszają podstawowe prawo swobodnego prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorstwa. Należało przynajmniej zbadać ten aspekt sprawy, czego nie w niniejszym przypadku nie uczyniono.